

Photo: camping.auth.gr

Στο Ποσειδί οι φοιτήτριες δε βάζονται, δεν αλλάζουν κάθε μέρα ρούχα και βαριούνται να ψάξουν καθρέφτες. Τρώνε φτηνά, είναι συνέχεια μέσα στη θάλασσα και τραγουδάνε στις παρέες που παίζουν κιθάρα.

Οι άνδρες είναι πολλοί και χρήσιμοι. Στήνουν τις σκηνές, κουβαλάνε τα ψώνια, αγοράζουν τα ποτά και ξέρουν πολλές ιστορίες για τις ατελείωτες νύχτες. Στο Ποσειδί, τα ειδύλλια δίνουν και παίρνουν. Φάσεις όλων των ειδών «παίζουν» κάθε μέρα μέσα σε 5.000 ανθρώπους με διαφορετικές ιδεολογίες, αλλά με κοινά σημεία επαφής στη libido. Νέα παιδιά αποβάλλουν τον ναρκισσισμό τους, έστω και για λίγες εβδομάδες, γλιτώνοντας από τις «αρρώστιες» της «βλαχομπάροκ» κοινωνίας μας. Πώς είναι δηλαδή, όταν είσαι φοιτήτρια, να πας με τις φίλες σου, για δέκα μέρες, στο κάμπινγκ και πώς είναι να πας σε δωμάτια, στην Πάρο ή στη Μύκονο;

Πώς περνούν οι μέρες και τι κουβαλές μέσα σου, για να αισθανθείς ευτυχισμένη; Στην Πάρο, βρίσκεστε πέντε μόνες γυναίκες, μέσα σε πολλές άλλες παρέες που δεν γνωρίζονται μεταξύ τους. Μπορεί να περάσουν εννιά μέρες και τη δέκατη να έχεις τις επιθυμητές «συναντήσεις». Ξυπνάς το μεσημέρι και βάζεις για την παραλία, το απόγευμα ψάχνεις το in εστιατόριο να φας και το βράδυ, στολίζεσαι δέκα ώρες μπας και «κάτσει» καμιά φάση, στο «famous» μαγαζί που θα πας. Οι πιθανότητες, πάλι να πέσεις σε καλή «παρέα» πολύ μικρές, επειδή έτσι συμβαίνει συνήθως στις γρήγορες και αγχωτικές «αποφάσεις»... Δε χρειάζεται πολλή σκέψη. Στο Ποσειδί θα ανεχτείς βρώμικες τουαλέτες,

φασαρία και κρύο νερό στα ντους, αλλά κάτι όμορφο θα δέσει με τις αναμνήσεις σου. Στην Πάρο, θα φτιαχτείς με την ιδέα και τις εντυπώσεις, αλλά θα σου μείνει το άγχος και η γκαντεμιά που δεν βρήκες αυτό που καρφώθηκε στο μυαλό σου.

Είναι, χωρίς αμφιβολία, όμορφη η κοινωνικότητα στα φοιτητικά κάμπινγκ και στις ανέμελες παρέες των φοιτητών. Μόνο που το κάμπινγκ του ΑΠΘ είναι το μοναδικό στην Ελλάδα και κανείς δεν είναι σίγουρος αν θα συνεχίσει να υπάρχει. Από όσο ξέρω, οι φοιτητικές κοινότητες, στα περισσότερα πανεπιστήμια του εξωτερικού, βρίσκουν πολλούς τρόπους για να ενισχύσουν τη συλλογικότητα των φοιτητών. Δε χάνουν ευκαιρία να εκμεταλλευθούν καμπ, κατασκηνώσεις, συλλογικές δράσεις συνδέοντας τη φοίτηση με όμορφες στιγμές συμβίωσης και συνύπαρξης με τους άλλους. Στην Ελλάδα, ο φοιτητής περιμένει πότε θα τελειώσει η εξεταστική για να γυρίσει στο μέρος του ή να πάει διακοπές με φίλους άσχετους, πολλές φορές, με τη σχολή του. Η πανεπιστημιακή κοινότητα σπανίως ενδιαφέρεται να δημιουργήσει συνθήκες και θεσμούς κοινωνικότητας μεταξύ των φοιτητών. Μοιάζει αδιάφορη και κατακερματισμένη, χωρίς την αίσθηση της κοινής εμπειρίας, εκτός επιστημονικού αντικειμένου. Όχι μόνο οι υπεύθυνοι των πανεπιστημίων αλλά ούτε και οι κομματικές παρατάξεις νοιάστηκαν ποτέ να φτιάξουν μια κατασκήνωση και στην Αθήνα για φοιτητές. Ούτε καν οι Κνίτες από τους οποίους θα περίμενε κανείς μέριμνα για προπαγάνδα... μέσα από τις καλοκαιρινές συγκεντρώσεις. Περιμένω να δω πότε θα ξεφύγουν οι διοικήσεις από τη λαϊκίστικη μιζέρια τους για να δουν αλλιώς το πανεπιστήμιο.

Να καταλάβουν ότι δεν είναι απλά μία δημόσια παροχή επιστημονικής κατάρτισης, αλλά μία δημιουργική κοινότητα συνύπαρξης νέων ανθρώπων, που έχουν ανάγκη τις παρέες, τις φιλίες, τον έρωτα και τη συλλογικότητα. Είναι και όμορφο και «παιδαγωγικό» να αισθάνεται ο φοιτητής ότι κι άλλοι πολλοί από τη δικιά του κοινότητα, μπορούν να μοιραστούν περισσότερη, πιο ουσιαστική κοινωνικότητα. Είναι όμορφα λοιπόν στο Ποσειδί και τον θεσμό πρέπει να τον ακολουθήσουν κι άλλα πανεπιστήμια. Κι ας βάλουν και κάτι παραπάνω στα έξοδα των φοιτητών. Κι αν δε θέλουν, ας βρουν χορηγούς. Λύσεις υπάρχουν, όταν θέλεις να προχωρήσεις. Στο κάτω-κάτω, είναι καλύτερα να περνούν οι φοιτήτριες μερικές εβδομάδες απαλλαγμένες από τις αγκυλώσεις του life style και το ψέμα της γκλαμουριάς. Βαρέθηκα να ακούω καλοκαιρινές ιστορίες άγχους και απογοήτευσης για προορισμούς που δεν ικανοποίησαν τα γούστα των κοριτσιών.

Μη βιάζεστε να μεγαλώσετε από τώρα. Έχετε καιρό για πισίνες και δωμάτια deluxe. Βρείτε κάπου ένα Ποσειδί και στήστε τη σκηνή σας. Εκεί, κάπου κοντά, είμαι σίγουρος, πως θα σκάσει μύτη και η καλή «παρέα».

Ο Ανδρέας Ζαμπούκας είναι καθηγητής κλασικής φιλολογίας.

<http://www.protagon.gr>